

ננופואטיקה⁷

כתב עת לספרות קצרה

NANOPOETICA 7
Magazine for Short Literature

ננופואטיקה 7

עורכים: גלעד מאירי, נועה שקרג'
מערכת: גלעד מאירי, נועה שקרג',
אפרת מישורי, רוני סומק
ריכוז מערכת: רותם עטר

ייעוץ לשוני והכנה לדפוס: אלי אורן

דנאקוד 1316-1007

© כל הזכויות שמורות למחברים
ולהוצאת 'מקום לשירה', ת"ד 8160, ירושלים 9108101
www.poetryplace.org

נדפס בישראל 2015
Printed in Israel

'מקום לשירה' פועל בסיוע קרן ברכה ועיריית ירושלים.

דבר המערכת

ננופואטיקה 7 הוא גיליון שמחדד בדרך כלל אופי מסוים של השיר הננופואטי המסורתי, זה הגבישי. הגביש הספרותי הוא בעל אופי קשה, מתנגד, שאיננו נכנע לקלות הבלתי נסבלת של אמירה תקשורתית יתר על המידה בשם ערכים צרכניים ושיווקיים של פופואטיות וחמידות. אין זאת אומרת שהגבישיות נוגדת בהכרח תקשורתיות, אלא שהיא דורשת מאמץ של פענוח מהקורא, ולו קל, אשר מעניק לחוויה האסתטית ממד של תהליך, קרי, של שותפות בין הכותב לקורא שיש לה עומק סביר. זהו ההבדל בין שירת סמול טוק, שהיא בעיקר סוג של מינגלינג, פטפוט להנעמת הזמן המבטיח שמירה על קשר טוב בין הדוברים, לבין שירה שיחתית, כזאת שמניחה שהפרטנרים לדיבור מנסים לגעת זה בזה גם באופן שעלול לסכן את הקשר על ידי ויכוח, בירור נפשי, עצות וכדומה.

בגיליון יצירות מאת 37 יוצרים, רובם המכריע משוררים. כמחציתם משוררים צעירים, קרי, בגדר כאלה שהוציאו לאור עד שני ספרי שירה. בכתב העת קולות רעננים בין השאר הודות לאקספרימנטים פואטיים של משוררים, כמו למשל אורית מיטל, אשר מבחר ממחזור שיריה ההומוריסטי והארספואטי "תמונה משפחתית עם שירים" פותח את כתב העת. דוגמה מרכזית לניסיונות היא בלב הגיליון; פרויקט מחווה מיוחד לספר בכתובים, 'על היופי הבלתי מצוי של המצוי, קצרצרים',

מאת סבינה מסג, אשר כולו שירים נופואטיים. בכתב העת 26 שירים מכתב היד (כמעט כולם טרם פורסמו או שמפורסמים שוב בתיקונים קלים) ונגוריאיון עמה. ההתנסות היא בעיקר בעצם המחויבות של מסג למינימליזם.

מהלכים מיוחדים נוספים בגיליון הם מקבצים של שירי הייקו למשל מאת תמיר להברדלמסר, רחל פרץ, דוד בובטס ואנתולוגיה קטנה של שירים העוסקים בבית הספר, במורים ובתלמידים. כמו כן, ראויים לציון הם שירים מהעיזבון של עזריאל קאופמן, אשר נמסרו למערכת באדיבות אלמנת המשורר, מזל קאופמן.

במדור התרגומים מוצגים: תרגומים לשיר של ג'ון בֵּטְג'מָן האנגלי ולשירי הייקו של אניטה וירגיל האמריקאית מאת ליאור שטרנברג; שירים של אלן גינזברג בתרגומו של גלעד מאירי; ושני סיפורים קצרים מאת הסופר הדני העכשווי פטר אדולפסן בתרגומה של שירה חפר (מתוך 'סיפורים קטנים' 1996).

ובנו נווחם.

באהבה,

גלעד מאירי, נועה שקרג'י

אורית מיטל
תמונה משפחתית עם שירים
(מבחר ממחזור)

■
אבא מחזיק לי את הראש כמו צבת
ומכריח אותי לבלע
שירים

■
אמא מורחת לי שירים על הפה
כדי שלא יהיה לי עצוב

■
אבא משכיב אותי על הבטן
מוריד לי את התחתונים
ומכניס לי שירים לגוף
כדי לדעת אם יש לי חם

■
אָמא מוּשִׁיבָה אֶת לִימור בְּכֶסֶא תִּינוּקוֹת גְּבוּהַ
וּמֵאֲכִילָהּ אוֹתָהּ דִּי־סֵת שִׁירִים בְּכַפֵּית
אֶת הַשִּׁירִים הַנּוֹזְלִים עַל הַסַּנְטָר
הִיא אוֹסֶפֶת בְּזִרְיוֹת וְאוֹמֶרֶת:
פֶּה גְדוֹל!

■
כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֶרֶת: גַּם אֲנִי רוֹצֶה שִׁיר
אָמא אוֹמֶרֶת:
עֵינַיִם גְּדוֹלוֹת!

■
אָמא אוֹמֶרֶת:
אֶת לֹא רוֹאָה שְׂאֲנַחֲנוּ יִשְׁנִים עַל־שׁו
תִּכְף אֲנִי אֶעִיר אֶת אָבֹא
הוּא כְּבֵר יִרְאֶה לְךָ מוֹשִׁיר

■
סְבִתָּא כּוּעָסַת עָלִי
אוֹמְרַת לְאַמָּא שְׂאֲנִי שְׂקָרְנִית,
כִּי נִתְתִּי אֶת כָּל הַשִּׁירִים לְחִתּוּלִים
בְּמִקּוֹם לְאָכַל אוֹתָם בְּעֶצְמִי

הוד השרון, 2006

תמיר להב־רדלמסר

עָרַב

אִמָּא חוֹרֶפֶת
עוֹרֵב זְקוּף בַּחלוֹן
רוּחַ מֵר נוֹשֵׁב

הִיקוּ לְאוּגוּסְט

צִפְתִּי בְיוֹעָה,
הַמְטָה נְזִלָּה תַחְתִּי,
רוּחַ לֹא נִשְׁבָּה.

תמיר להברדלמסר

ראש השנה

קרפיון מביט
בערגה על האתמול
שאינו מקפא

סביצה. היקו.

אנטיאס צף בלימון
מביט בערגה
אל שנה שחלפה

סוף סוף

שחק שחר
אד רטב מכה בקר
עורי חמרמר

נועה שקרג'י

אני פותחת את הפה
מותחת עליו קיר אקוסטי
הענבל שוט לח המכה
בלע אפל
את מה שרוצה להאמר
דמעות הן רק זעת המאמץ הזה.

רחל פרץ
חֲמֹשֶׁה זְאֵבִים אוֹמְרִים שִׁיר עַל סֵף מְנוֹת

[1]
דְּמַדְמָנִית עַל
שְׁפִתֶיהָ. כְּתָם רוֹרֶשֶׁה.
שׁוֹב רְאִיתִי פֶרֶ

[2]
יֵשׁ לִי פֶה גְדוֹל.
לֶה יֵשׁ קֶטָן. יִכְלְנוּ
לְהִיּוֹת חֲבָרִים

[3]

יֵשׁ לָהּ פִּיפִי. לִי
יֵשׁ כָּאֵב בַּיָּצִים. סִבְתָּא
בְּשָׁלָה לָנוּ דִּי

[4]

כִּפָּה סְרוּגָה. הֲרִי
הַבֵּית בְּיַדִּי. קוּל
אוּרְלוּגִין קוּרָא

[5]

כְּשֶׁהִיא לְבַד הִיא
קוֹרֵאת לִי זָאֵב זָאֵב.
רַק עוֹד רָגַע אִי

רחל פּרץ
שְׁלֹשָׁה שִׁירֵי הַדְרָכָה

אֲגַרְף צְפוּר אַחַת
בְּיָד.
חֹושׁ אֶת עֲצְמוֹתֶיהָ
מִתְרַסְקוֹת מִתַּחַת לְפְלוּמָה
אֶת הַלְשָׁלֶשֶׁת הַנוֹזֶלֶת עַל קוֹ הַחַיִּים שְׁלָךְ
אֶת חֲמִימוֹת הַדָּם הַמְקוּרִי, הַשְּׁחֹר
וְאֵל תִּשְׁכַּח –
תְּמִיד יִהְיֶה לְךָ (רַק לְךָ)
עוֹד שְׁתִּים עַל הָעֵץ.

הֵכָה בְּכַרְוֹל! עוֹדְנוּ חֵם?
לְעוֹלָם אֵל תַּחֲוֹס עַל הַיָּד הָעִירְמָה.
הֵכָה בּוֹ שְׁנִית! הֲתִקְעֶר?
לְעוֹלָם אֵל תִּבְכֶּה עַל שְׁנוֵי הַצּוֹרָה!
הֵכָה בְּשִׁלְשִׁית. הֲתִקְרָר?
אֵל פֶּחַד.
כֵּלּוֹ שְׁלָה.

אם יאמרו לך שאי
אפשר לחצות אותו נהר פעמים,
אל תאמין.
אלה אנשי הכרה,
העולים ויורדים במעליות מנגנות
כל ימיהם
תלויים על בלימה.

פטר אדולפסן

הקצב גוף

פעם, בזמנים שבהם ידה האפלה של המגפה התיישבה מעל העיר לונדון, חי בה קצב זקן ששמו יוברט גוף. בתחילת המגפה חלם חלום, ובעקבותיו מכר את נכסיו, קנה בירה, ירקות מיובשים ובשר ממולח, והסתגר בחדר האחורי של חנות הקצבים שלו, ואת כל החריצים והסדקים בו אטם. למן ההתחלה הקציב לעצמו את מזונו בקפידה, אך הגיע היום שבו הכול אזל והוא החל לרעוב. הוא ידע שמוות ודאי מצפה לו אם יצא ממחבואו בטרם עת, והלא העת טרם הגיעה. לפיכך, בהיותו קרוב כל כך לגבול המוות, החליט לאכול את בשרו שלו. בעזרת הגרון הכי כבד בחנות, כרת את רגלו השמאלית קצת מתחת לברך. מאמץ שלא יתואר נדרש ממנו לנשוך את שפתיו אל מול הכאב, לוודא שרק דם מועט יישפך, לעצור את הזרימה בעזרת פיסת בד רטובה ולא להתעלף ולא לזעוק. אבל הוא הצליח, והוא שתה את הדם ואכל את הבשר במשך תקופה יפה בטרם נאלץ לכרות את השוק האחרת. כשהגיעה סוף סוף העת ויוברט יצא מחנות הקצבים שלו, היו שתי רגליו קטועות מהאגן וזורעו השמאלית קטועה מהכתף. במשך שתיים-עשרה שנה נוספות הוא חי בקופסה קטנה על ארבעה גלגלים.

מדנית: שירה חפר

פטר אדולפסן אלוהים, ספר ועמוד

לפני תחילת כל הזמנים פתח אלוהים את ספר הבריאה ותלש ממנו עמוד, כי אילולא עשה זאת היה הספר מושלם, ואז לא היה קיומו של האל אפשרי – שהרי אחד המאפיינים שלו הוא היותו המושלם היחיד. לאחר מכן החל לקרוא בספר והעולם החל בקיומו, שעה שדפי ההיסטוריה מחליקים תחת ידו. אך כשהגיע אל העמוד החסר ופשוט המשיך לקרוא, נוצר מצב שבו ישנו דבר שאלוהים אינו יודע ולכן קיומו לא היה אפשרי – שהרי מאפיין נוסף שלו הוא שהוא כול-יודע. ואולם, בהיותו כול-יודע, ידע מלכתחילה שגם אם יתלוש את העמוד וגם אם לאו, במוקדם או במאוחר יצטרך לחדול מקיומו – ומכאן שאו שאלוהים, או שהספר, או ששניהם לא יכלו להתקיים מעולם, כלומר, כך או כך גם הסיפור הזה הוא בלתי אפשרי, אלא אם כן אלוהים עוד לא הגיע אל העמוד החסר.

מדנית: שירה חפר

דן ר' סודרי

לזכרו הבוער של אדם ברוך

אולי הוא עודנו יושב שם בכניסה לבית הכנסת הקטן ביפו.
נשמה שקופה עם קסקט כחול.
"ברוך הוא וברוך שמו, אמן".

במבט חמור מזמין את העוברים והשבים להיכנס פנימה,
וגם את התפילות הספונטניות, אלה שלא נכנסו למיין-
סטרים. העירומות, ללא שלדת קודש עתיקה.
"יא-אללה! תן לי בחישגד" של י' מרמלה; "רק בריאות!"
של פרלה מאשדוד; ו"שילך לו פייפן כל הג'יפ אמן!" ועוד
כהנה.

הן ממתנינות חרש. מלמולים עמומים ניצבים בתור, על
יד הדלת.

והוא – הופך את השולחן ערוך, ויורה דעה, ופוסק רב-
משמעית: יש כניסה!

אלן גינזברג

מי

מתודעה גדולה תזיון הארלם 1948 בנינים עומדים בנצח
הבנתתי שהיקום כלו הוא התגלמות של הכרה אחת –
מורי היה ויליאם בליק – מפעל החיים של שירתי,
משדר אותה מודעות ספונטנית למין האנושי.

3 בפברואר 1973

מאנגלית: גלעד מאירי

אלן גינזברג
בַּעֲקֵבוֹת יֵיטֵס

עֵתָה קִטְרַת מְמֵלֶאֶת אֶת הָאָוִיר
עֵנֵג רוֹדֵף עֵנֵג,
סְעָדָה שְׁקֵטָה בְּחֶדֶר עִם שְׁטִיחַ מְקִיר לְקִיר,
פְּרִיטַת מוֹסִיקָה מֵהָאוֹרֵינֵט עַל אֲזֵנַי
חֲבָרִים וְתִיקִים נְחִים עַל מְזֻרְנִים זוֹהָרִים,
תְּמוֹנוֹת יְשָׁנוֹת עַל הַקִּירוֹת, שִׁירָה עֲתִיקָה
כְּחֻדְשָׁה, צוֹחֲקִים לְנִכּח צַעְצוּעַ מִיִּסְטִי
פֶּסֶל צְבוּעַ זֶהָב, תֵּה עַל הַשְּׁלֶחַן הַלְּבָן.

ניו יורק, 26 באפריל 1964

מאנגלית: גלעד מאירי

אלן גינזברג
יְבָרְכוּ הַמוֹזוֹת

עַל הַהֶאֱצָלָה,
מְחוֹלְלוֹת סְבִיב שְׁלֹחָנִי,
מִקְתִּירוֹת אֶת רֵאשֵׁי הַמְּקָרִיחַ
בְּעֵלֵי דְפָנָה

1955

מאנגלית: גלעד מאירי

אלן גינזברג

בְּגָרוֹת

בְּצַעֲוֵירוֹתַי שְׁתִּיתִי בִּיָּדָה הַקֶּאֱתִי מִרָה יִרְקָה
בְּבִגְרוֹתַי שְׁתִּיתִי יַיִן הַקֶּאֱתִי דָם אָדָם
עֲכָשׂוּ אֲנִי מִקִּיא אֲוִיר

יולי 1982

מאנגלית: גלעד מאירי

מרים ניגר-פליישמן

אפור

פני נחרצו כערוצים של נחל
חותרים בין תאי העור.
אי הים הגדול אליו הם חותרים?
איהו?

בבהלה שוקלת דרכי מלוי,
בעוד החמר מחפש דרכי מלוט
אל המקום היחיד האפשרי
אל קערת המרק הבראשיתי
אליו הכל זורם
כדי למות.

מרים נייגר־פליישמן

אִשָּׁה כּוֹתֶבֶת הַיְקוּ

זְרוּעוֹתֶיהָ כָּאֵבוֹ מִחֲבוּקֵי־רִיק
וַיְדָה סִמְנָה בְּאוֹר תְּנוּעַת עֶצֶר
לְדַמוֹת נַעֲלָמָה.

וְהִיא נִסְעָה בְּכִרְסָה הַשְּׁטָה לְאַחֹר,
זֹרְדִים שְׁבוּרִים, פּוֹרְחִים בְּצֶהָב, אֲגָדִים אֲגָדִים
טָסוּ לְעֵינֶיהָ מִן הַכוּוֹן הַנִּגְדִי.
פְּרָפְרִים מְפֻלְאִים שְׂאִינָם מֵתִים בְּמַעוֹפָם
אֲרָחוּ לְטִבּוּרָה חֲבֵרָה.

הוּא הָיָה בְּמִרְחָק מְדוּד מְמֻנָה, מִמָּשׁ עַל גְּבוּל הַמְּגֻנוֹט,
כָּל נוֹזְלִיָּה גָּאוּ בָּהּ כִּים בְּלִיל לְבָנָה
מִפְתָּע בְּסוּד הַמְּשִׁיכָה.
וְהִיא הִתְאַמְצָה לֹא לְהַבְלֵעַ בְּחִיק הַיְקוּם שְׁלוֹ,
לְהִשָּׂאֵר גְּלֻקְסִיָּה לְעִצְמָהּ.

בְּקֶר אור בּוֹהֵק

אִשָּׁה וּמַחְשָׁב

עֲנָפִים צֶהָבִים בְּרוּחַ

אניטה וירגיל
שְׁלֹשָׁה הַיָּקוּ

רֵאשׁ הַכְּבוֹד
פּוֹנֶה מִן הַשְּׂקִיעָה
אֶל צֶדוֹ הָאֶפֶל

לֹא רוֹאֶה
אֶת לְבֵנוֹ שֶׁל הַחֹדֶר
עַד אוֹתוֹ תְּפוּחַ אָדָם

אֲמַבֵּט בְּקֶר
עֲנָנִים וְצִפְרִים בֵּין
אֵיבָרִים רְטֹבִים עוֹד

מאנגלית: ליאור שטרנברג

דידו (ש. דיובסקי)

שׁוֹרֵת דְּקָלִים בְּאֵי תְּנוּעָה:
יֵיחַ שֶׁל מְדַבֵּר בְּעִיר גְּדוּלָה,
יָמִים שֶׁהִסְתַּפְּקֵתִי בְּמוֹעֵט

חווה פנחס־כהן

לשהות

1

אִמְרַתְּ לִי לְשֵׁהוּת וְאֲנִי כִּבֵּר הֵייתִי בְּתוֹכָהּ
יֹדַעַת שֶׁהִקְיָן מִסְתַּתֵּר בְּסִבְיָה עֵשְׂבִי הַקִּיץ בְּאֶפֶר צֶהְבֶּהֱב
בֵּין קוֹצֵי הַסִּירָה, עָלִי הַלֵּטֶם הַתְּכַוְּצוּ פְּנִימָה בְּקִמוּט חֶסֶר
הַדֶּר

וְאַחֵרִים בִּיבֶשׁ אֲבָדוּ צֶלֶם וְהִגְדֵּרָה וְנִדְמּוּ לְמַת הַחַי
הַתְּמַכְרֵתִי לְגוּנֵי הַיָּרֵק וְהַכֹּחַל שֶׁבָּאוּ מִן הַיָּם הַנוֹשֵׁם וְנוֹשֵׁף
וּמְתַנַּפֵּץ בְּלִבָּן הוּא חֵיוֹכוֹ הָאִירוֹנִי שֶׁל בּוֹרָא עוֹלָם
הָאוֹמֵר לֹא סוּף, שְׁמַתִּי גְבוּל וְקֵץ לַיָּם שֶׁלֹּא יִכּוֹל לִיבֶשֶׁה
דֵּי לוֹ, עַד כָּאֵן כִּי הוּא אֵל בְּשָׂדֵי
הַמְתַּמְלָאִים וּמְתַרוֹקְנִים מוּלָּהּ.

אִמְרַתְּ לִי לְשֵׁהוּת וְהִנֵּה אֲנִי מוּלָּהּ בְּתוֹךְ הַשֵּׁהוּת
וּכְאֵב הַסּוּף מוּל הָאִינְסוּף קִשָּׁה מְנַשָּׂא.

מִפְגֵּשׁ שְׁפָף נַחַל וְהֵיִם מְסִיג אוֹתוֹ אַחֲוֹר
 שְׁעָה בָּהּ רוּחוֹת מְזֹרַח וּמַעֲרֵב וְאַנְפָּה אַחַת
 הִיא פּוֹשֶׁטֶת וּמְכַוֶּצֶת צְוֹאֲרָה אֶל תּוֹךְ גּוֹפָהּ

רְאִיתִי סִתּוֹ רוֹכֵב עַרְבוֹת וּמַעֲמָעֵם אוֹרוֹת
 לֹא הָיָה שֵׁם מְגִינִן וְעִנִּיתִי אָמֵן וְאָמֵן
 לְתַפְלָהּ שִׁלָּא הִגִּיעַ עֲדִין יוֹמָהּ
 וּכְבֹד דּוֹפְקֶת עַל שַׁעַר הַמַּיִם
 פֶּתַח נִקְבָּה קְפוּצַת מִבְּט
 וְאֵת פֶּתַח לָהּ פֶּתַח
 שָׁמַע לָהּ לָהּ לָהּ

סבינה מסג
מתוך כתב יד בכתובים: 'על היופי הבלתי מצוי של המצוי, קצרצרים'

דָּשָׂא

הדָּשָׂא מְקַדֵּם רַגְלֵי בְרוּךְ

אֵין שְׁטִיחַ אָדָם

מִן הַיֶּרֶק הַיֶּרֶק הַזֶּה

יְחַפָּה

יְחַפָּה עַל דָּשָׂא
שְׁזָה עֵתָה כָּסַח

רְפוּי בְּחֵלוֹךְ

סבינה מסג

חוף

שחפים כגרגרי מלח לבנים
על החוף

טבלנים כגרגרי פלפל
על המים

השעה מתבלת היטב

הכל מוכן
לסעדת הלב

עבר השלדג

ולא עבר לי

סבינה מסג

אַנְטֹנָה

בְּאִמְצֵעַ

הָעֵכָשׁוּ

הָאֲשֶׁר שֶׁל בְּרוּשׁ

עִם רֹאשׁ בְּשָׁמַיִם

וְיִשְׂרָאֵל בְּתֵהוֹם

אֲשֶׁב

מִתְחַתִּיו

אַמְתִּין לְשִׁדּוּר מִן הַנְּצַח

סבינה מסג

יָרַח

אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְקַרֵּא
שִׁירִים עַל הַיָּרַח
מִן הַסֵּפֶר הַלְבָּן הַפְתוּחַ

כְּשֶׁבַח־לוֹן
נִכְתָּב פְּתָאם
הַסֵּמָךְ הַסְּתוּם

בְּאוֹת שֶׁל קְדוּשׁ לְבָנָה

סבינה מסג

נוף

קָרַן אֹר מִתּוֹךְ חֲשָׁרָה
עֹבֶרֶת עַל הַנוֹף כְּמוֹ אֶצְבֵּעַ עַל תּוֹרָה

קראי

אֵת מָה שֶׁהִיא מְאִירָה

כְּתַבִּי אֵת מָה שֶׁהִיא מְעוֹרֶרֶת

מירון

לְמִי יֵשׁ סִבְלָנוֹת לְכֹתֵב עַל אֲהָבָה
כָּל הַפְּלָאִים הַזֶּה שֶׁל אִיּוֹב וְשִׁיר הַשִּׁירִים

כְּשֶׁהַחֲלוֹן נִפְתָּח אֶל בְּרֵאשִׁית בְּרָא
וּמִמִּסְגֵּר אֵת הַמִּירוֹן כְּמוֹ שְׁנֵי לֹחֹת הַבְּרִית

סבינה מסג
עבודת יומי

לבנות סקר ממלים

לאצר את מימי הרגע

להרגיע אותם
ליש

צפור אחת ביד
וכל השיחים מצפצפים

רגיעה

אחרי חדשים של סעור שירי
פרוץ הפרוזה

סבינה מסג

פרדס

הנה בא משב ריח בשם

שמשבית

את המח

ממחאותיו

הדו

תופשת הדו

בלי לצאת לחו"ל

למדתי את הזמן לעצר

ולחול בכל מאודו

סבינה מסג

טְבִירָה

בְּתִים שְׁחֹרִים וּנְטוּשִׁים

עִם מְדֻרְגוֹת

שֶׁנִּשְׁבְּרוּ

בְּדֶרֶךְ אֶל הַגָּג

בְּתִים שֶׁכָּבַר לֹא מִשְׁתַּלֵּם לְתַקֵּן – –

אֲנִי רוֹאָה לָהֶם

אֵת הַקֵּן

שֶׁהָיוּ

צֶפֶת

בְּתוֹךְ חֲרָבָה שְׁלֹא נִפְלְאָה,

בְּנֶס

לְהַכְנִס לְנַעֲלֵי הַבַּיִת

וּלְהַדְלִיק גַּחְלִילֵי לֵית לְקַרְיָאָה

סבינה מסג
"הר האֵשׁר"

לא רוֹאִים אֶת עֲמוּדֵי הָאָוִיר
מִחֲזִיקִים אֶת חֶפֶת הַשָּׁמַיִם
אֲבֵל הַכֹּל
כָּאֵן מִתְחַתֵּן
עִם הַכֹּל

וְדוּי

בְּטֹלְתִי אֶת כָּל הַגְּבָרִים
מִפְּנֵיךְ

אֲחֹר כִּךָ גַּם אֶת פְּנֵיךְ

וּפְנֵיתִי אֶל פְּנֵי הָעוֹלָם

סבינה מסג

אתה

מְאִשְׁרֵת אֶתְךָ
בְּלִי אֲשׁוּר מִמֶּךָ

בבית החולים

בְּאֵין דְּפִים
אֵין לִי בְרָרָה אֶלָּא לְכַתֵּב
עַל טִישׁוּ

זֶה טוֹב
כִּי בְעֵצָם רְצִיתִי
לְבָכוֹת

סבינה מסג

הגָּשׁוּר

הגָּשׁוּר צַר – –

אך הַתְּהוֹם רָחֵב

מֵה שְׁגוּרִים לִי לְהָרִים יָדִים

לְצַדְדִים וּמַעֲלָה

לְשֵׁם חֲסְדֵי שָׁמַיִם

וּלְשֵׁם שׁוּוֵי מִשְׁקָל

בַּחֲלוֹן הַצְּפוֹנִי

אַחֲרֵי הַחֲדָשׁוֹת הַזּוֹעֶתִי

הָאֵנֶס וְהַרְצָח וְהָאִיִּים הַגֵּרְעִינִי

הַשְּׁלֵג יוֹרֵד בַּחֲרָמוֹן

רְטִיּוֹת רְטִיּוֹת

• 40 •

סבינה מסג

ראש פנה

מניפות שקדיה נפרשות
בין הזיתים שנשרפו בקטיושות

אש לבנה
על אש שחרה

דגלי פניעה
ליש

סבינה מסג

גן המנזר

גְּנָה שֶׁל 'יְהוּדֵי נוֹדֵד'
וְכֹבֵעַ
הַנְּזִיר'

מֵה יֵשׁ לְיֹנֵק־הַדְּבִשׁ'
לְחֶפֶשׁ
פֹּה

על הגג

לְהֶאֱזִין לְמוֹאֲזִין
וּלְהַתְּפִלֵּל
שֶׁהוּא רַק מִתְּפִלֵּל

סבינה מסג

כְּנֶרֶת

כְּנֶרֶת

אֶת שְׁתַּמִּיד בּוֹרַחַת

וּמְכַרְיָהּ אוֹתָנוּ לְדַבֵּר בָּךְ וּלְדַבֵּר בָּךְ

כַּבְנֵעֶרָה שְׁצַרְיָהּ לְהַשִּׂיא

הַשִּׂיאִי לָנוּ עֵצָה

אֵיךְ לֹא לְהַעֲצֵב מְדִי

אִי כְּשֶׁפְתָאֵם

סבינה מסג

גנוסר

לְקַח לִי יָמִים אֲחָדִים לְרֵאוֹת
שְׁמָה שְׂיוֹצֵר אֶת הַצְּבֻעוֹנִיּוֹת הָעוֹה
הָעֲלִיזָה
שֶׁל

יְלָדֵי הַיָּמִיָּה

הוא הפתם הנרחני

של

הגורות ההצלה

יום כתיבה

הגדש הנה בלב

הוא קדש

שצריק

לפרק לתפלות

ליאור שטרנברג

הקפוד

הוא הִיָּה שָׁם. בִּלְתִּי סָבִיר לְכַאוֹרָה,
בְּאוֹר פָּנִס הָרְחוֹב, בֵּין מְכַל מַחְזוֹר הַפְּלֶסְטִיק
לְצַפְרֵדֶע הַזָּבֵל הַיִּרְקָה. נִשְׁתַּלְתִּי עַל מְקוֹמִי.
נוֹשֵׁם שְׁטוּחַ. לְבִסוּף, הוֹשִׁיט אֶת אִפּוֹ הַמְּחַדָּד לְפָנַי,
וְחֶלֶף עַל פָּנַי בְּדַרְכּוֹ אֶל הָעֵשְׂבִים הַיִּבְשִׁים שֶׁבְּשׂוּלֵי
הַמְדַרְכָּה.
רָגַע עוֹד עֲמַדְתִּי שָׁם, מִקְשִׁיב לְקַרְקוּשֵׁי הַפְּרֻטִיִּים,
בְּתוֹךְ מַמְלָכָה קֶטְנָה שֶׁל לֵילָה.
מִשְׁהוּ לְבִסוּף טֶפַח עַל כְּתָפִי. פְּנִיתִי
לְעֹלוֹת בַּחֲזָרָה אֶל הַדִּירָה הַמּוֹאֲרֶת.

ליאור שטרנברג

מעט

להיות דברים צפופים
בלי נשימה, דחוקים ביציאות,
בכל פתחי העור, מקום
מעט, בדל אור רועד, זריחה
קטומה, לשון לאה, הנפש
מדושת לאטה בעליות, חוזרת
על פתחים, מונה דברים
דחוסים לעיפה, פרוטים
עד דק.
אבק.

ליאור שטרנברג

קָצֵר

בְּיָמִים	קָצֵר רוּחַ
בְּלִילוֹת	כָּסֶף
קָצֵר בִּירְק	נְשִׁימָה
קָצֵר בָּיִם	קָצֵר בְּסִבְלָנוֹת
קָצֵר בְּשִׁירִים	בְּהֶשְׂרָאָה
בִּיָּדִים	בְּחִלּוֹנוֹת פְּתוּחִים
קָצֵר בְּחִבּוּק	קָצֵר בְּעֵמֶק
בְּשִׁמְיָכָה	בִּיכְלֵת
בְּאֵיזֵר	בְּמִרְחָק
קָצֵר בְּאַפֶּק אֶפֶר	קָצֵר בְּלֵב
רְסִיסִי,	מִרְאוֹת
מִשְׁתַּבֵּר	תְּשׁוּקָה
אֵל הָאֵזֶר	קָצֵר בְּמַלְיָם

אריאל זינדר

יִצְאֲתִי לְחַפְשָׁה מֵהַצָּבָא

דָּלַת בַּיִת הוֹרֵי הַיְתֵה נְעוּלָה
דְּפַקְתִּי פִתְחָה אֲמָרָה אוֹי יֵשׁ לָךְ נֶשֶׁק
חִיכְתִּי הִיא נִרְתָּעָה
'בְּקִשֵׁי הַשְׁתַּמְשָׁתִּי בּו' הִיא נִרְתָּעָה עוֹד
חִבְרָה שֶׁל אַחֻזֵי הַגִּיעָה מִבוֹסְטוֹן
דְּבַרְנוּ אֲנִגְלִית אָבֵל בְּדַמְיוֹנִי בְּעִבְרִית אֲמַרְתִּי לְכִי
לְכִי, אֲמַרִיקְאִית שְׁלֵא מְבִינָה

מֵאֵז לְעִגְתִּי לְעִצְמִי מָאָה פַּעַם עַל שֶׁכֶּךָ חֲשַׁבְתִּי
אָבֵל לָהּ אֵינִי לוֹעֵג עוֹד כָּלֵל
בְּצַדֵּק נִרְתָּעָה וּבְצַדֵּק אֲמָרָה לְאַלְהֵינוּ הַמְּסַבֵּךְ
אוּ מִי גוֹד יוֹ הֵב אֶ גֵּאן
אוֹי אֱלֹהִים שְׁלִי, יֵשׁ לָךְ אֲקַדְּח

אריאל זינדר

אהההההה

דָּקְרוּ מִיִּשְׁהוּ. שָׂרְפוּ מִיִּשְׁהוּ.
הַשְּׂמִימִים כְּחֻלִּים. שְׂמִיִּשְׁהוּ יִקְרַע בָּהֶם
וְדָם שֶׁל כּוֹכָבִים וְחֶסֶד וְאֵין אוֹנִים
יִשְׁטֹף אוֹתָנוּ לְטָהָר. זָרְקוּ בְּלוֹק
וְהַשְּׂמִיִּשָׁה הַתְּנַפְּצָה עַל הַנוֹסְעִים.
שְׂמִיִּשְׁהוּ יִגְרַס אֶת הַרְסִיסִים בֵּין שְׁנָיו
יִנִּיחַ אֲזוּב עַל הַלְּשׁוֹן וְיִפִּיק אֶת הַצִּלִּיל הָאָרֶךְ הָאָרֶךְ
שֶׁמְכַרֵּחַ לְהַשְׂמִיעַ: וּמָחָה דְמָעָה וּמָחָה דְמָעָה וּמָחָה דְמָעָה

אריאל זינדר

תְּהָא

מָה תְּהָא הַפְּלִיאָה הַבְּאָה
זוֹ שְׂאֲחָרֵי זוֹ שְׂאֲחָרֵי
מָה תְּהָא מְתֵי תְּכָה
כְּנַף הַמְּשִׁיחַ הָאֲדִירָה בְּבֵית

הַבֵּית לֹא מוֹכֵן לֹא הִכְנֵתִי אוֹתוֹ
מָה תְּהָא הַפְּלִיאָה מָה אִם לֹא אֶכִּיר בָּהּ
יֵבֶשׁ בְּתוֹכִי הַבְּטוֹן הַנִּפְשִׁי
מָה תְּהָא עֲצָמַת הַמְּכָה הָאִם תִּסְפִּיק

שי דותן
עורבים בגן

מְדַדִּים כְּמוֹ בַּחוּרֵי יְשִׁיבָה.
מִפֶּה לְשֵׁם, מְדַדִּים מִמֶּתְקָן לְמֶתְקָן.
מְנַקְדִּים אֶת הַשִּׁיר
שֶׁמְבַקֵּעַ מִגְרוֹנֵם הַנֶּקֶמֶץ.

שי דותן

חרות

הַחֵבֶׁ ״דְּנִיק בְּכַנִּיסָה לְשׁוֹק
יֹדַע שְׁמֵבְטִי
חַף מְאֹלְהִיו.
עַל הַשְּׁלָחַן מְאֹחֹרִיו
תַּפְּלִין מְכֻצוֹת כְּתֻמְנוּגִים,
נְכוֹנוֹת לְעוֹט עַל רֹאשִׁי,
לְלַפֵּת אֶת זְרוּעֵי הַשְּׁמֵאֲלִית.
לְמִץ אֶת דְּמִי
הַנְּגוּעַ חֲרוֹת עֵקֶשֶׁת,
שׁוֹקֶקֶת, מְתוּקָה.

שי דותן
תמונת חרף

תחת אורו השמנוני
של דוכן פלאפל
יושב קבצן
פושט ידו כחכה.
אין לו תקוה.
הסכינאים הפלשתינאים
הניסו את התירים מן העיר.
בזה אחר זה נשמטים
עפפי הדוכנים.
החרף חושף שניו.

מחנה יהודה, דצמבר 2015

שי דותן
פְּרָחִים לְשֶׁבֶת

לא קִנִּיתִי.
חֶסְרוֹנִם גָּאָה
בְּמוֹבֵן הַפְּשוּט, הַגְּשָׁמִי,
שֶׁל נֶפֶח וְצִבֵּעַ.
מִלֵּא אֶת הַחֶלֶל
בְּשִׁתִּיקָה טוֹרְדָנִית
מְנַסֶּרֶת כְּחֹרֵק עֵקֶשׁ;
תֵּר בְּטֵרוּף
אֲחֵר אֵיזָה צוּף.

אסיף רחמים

כְּבֹד־תֹּאזֹר
פָּרוּחַ לִילָה שֶׁלֶךְ בֵּין פְּלָחֵי הַתֵּיִל
שׁוֹקֵעַ בְּשֵׁנָה בְּלִתִּי־פְתִירָה.

קָרַע אֶת הַכּוֹכֵב מִלְבָּד,
הֵנַח לַלַּיְלָה לְטַפְטֹף.

אביחי קמחי

וּפְתָאם הִיא אֲמֶרָה
פְּלֵא הַדְּבָר
שְׁצִמַח נִרְקִיס
מֵהַפְקַעַת שְׁהֵיִת

ג'ון בֶּטְג'מן
בְּבֵית תְּהַ בְּבֵאת'

"אָנָּא, לֹא נִדְבֵר, בְּשֵׁם אֶהְבֵּתְנוּ,
נַחְזִיק יָדַיִם וְנִבְיֵט זֶה בְּזֶה."
הִיא, אִשָּׁה כֹּה פְּשׁוּטָה;
הוּא, נוֹכַל מְגַדֵּל כֹּזֵה;
אָבֵל שְׁנִיָּהִם, לְרַגַע, כְּמֹעֵט נוֹגְעִים בְּמַלְאָכִים
בְּפִנֵּת הָאֶחָ שֶׁל בֵּית הַתְּהָה.

מאנגלית: ליאור שטרנברג

דניאל עוז

תְּמוּרָה

וְהִיתָה מְקַדְּשֵׁת וְהִיתָה קֹדֶשֶׁה
לְפַעֲמִים בְּאַהֲלוֹ וּלְפַעֲמִים הִיתָה חַיָּה
בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכַּבָּהּ
לְפַעֲמִים הָיוּ שָׁבִים לְגֹבַר בְּמַרְכְּלָתָהּ
וּלְבַקֵּשׁ דְּבַר מָה לְבַד מֵהַד הַתְּחִנּוּנִים
אוֹלָם רָכְשׁוּ כָּבֵד אֶת יְדָה, אֶת עַרְיָתָהּ
וּלְמַעוֹת כֹּסֶפֶם, וּלְטַבְּעוֹת זָהָב
כָּבֵד לֹא נֹתְרָה תְּמוּרָה

דניאל עוז
אֲתַנֵּן (חֲלָקִי פּוֹאֲמָה)

■
הַכְּרַתִּיָּהּ. הִיְתָה מְתַרְת, וְלֹכֵן אֲסוּרָהּ. כָּבֵה וְנִדְלָקֵת
כְּמוֹ שְׁלֵט מְהֵבֵהּ. חוּיֵת חֲבֵרָה,
חוּיֵת פְּרֻדָּה.
גַּם יִדְעֵתִיָּהּ. בְּאָהָ, בְּאֵתִי בָּה
חֲנָם. אוּלֵי רַק הַכְּרַתִּיָּהּ.

■
בְּאֵתֵר שְׁרוּת הֶלוּוִי הִיְתָה הִיְפָה מְכֹל
מְפֻקְסָלוֹת הַפָּנִים. מְגִיב אֶחָד כָּתֵב:
"כֹּה נִהְדָר הָיָה זְמַנְנוּ הַקָּצֵר.
גִּישָׁתָה לְבָן־זוּגָה הִיא נְעִימָה וּמְאִירָה פָּנִים.
עֲבְרוּ יָמִים אֲנִי עֲדִין מְאֵהָב.
עֲבְרוּ שָׁנִים. הָאֵם הַמְשַׁכֶּת בְּחַיִּים?"

דָּאָגְתִּי וְקָנֵאתִי, וְאוּלֵי צְרִיךְ הַתְּקַנְּאֵתִי וְאוּלֵי
הַתְּדַאָּגְתִּי כִּי זֶה לֹא בָּא בְּקִלּוֹת, וּבְכֹל זֹאת
עֲשִׂיתִי אֶת זֶה, דְּפַקְתִּי אוֹתְךָ בַּתְּחִיל עִם
קָנָאָה, תַּחֲבֹתִי לְךָ לְחֻזְיָה שְׁטַר דְּאָגָה.

אפרת נסימוב

ג'ואַנָה בַּת ז'וֹנָה

בְּכֹל פֶּעַם שֶׁהִיא פּוֹתַחַת אֶת הַפֶּה לַעֲנוֹת לוֹ
נִכְנָס בָּהּ הָרָעֵב
הַבֵּיִצִים שֶׁלוֹ מִתְגַּלְגְּלוֹת עַל לֵהֵט לְשׁוֹנָה
הִיא רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת בֵּינֵיהֶם צַעֲקוֹת
לְמַצֵּץ אוֹתוֹ עַד הַטָּפָה הָאַחֲרוֹנָה
לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים
הֵיטָה יִכְוֶלָה לֹא לַעֲנוֹת לוֹ, אֲלוֹ הֵיטָה יוֹתֵר חֲזָקָה
וּפְשׁוּט לְהִשְׁאִיר אוֹתוֹ עוֹמֵד
אֲבָל הָרָעֵב הֵזֶה מְזָכִיר לָהּ שֵׁשׁ בְּעוֹלָם הַשְׂרָדוֹת
אֲחֵר כִּן שׁוֹאֲלִים אוֹתָהּ
לְמָה אֶת כָּל הַזְּמַן מִבְקָשֶׁת עוֹד, לְמָה אֶת
ז'וֹנָה בַּת ז'וֹנָה

סיגל בן־יאיר

כָּלָא

חם גופך נותר במטה

כמו תבנית

כך אני, שוכבת בקו מתאר זרועותיך –

אני כל־לב כל־לב

של אהבה

רות אשור

בַּתְּחִנָּה שֶׁל קו 17 בְּרָחוֹב בְּצֶלְאֵל

הוא אָמַר: "לִפְנֵי שְׁבוּעִים
רָצִיתִי לְנָשֵׁק אוֹתָךְ"

וּמִסְבִּיבֵנוּ הָעִיר
מִמְהָרַת לְזִקּוּקֵי הַרְמְזוּרִים,
הַשְׁתַּתְקוּתָהּ הַמְפֹלָאָה
שֶׁל הָרוּחַ

עדי תשרי
שמים פתוחים

אני בדרך לשתק עם ההוא שאני אוהבת
אני בדרך לשתק אתו
ויהיה לנו שקט
כשנפגש בשרש ממנו צומחים השמים
נצלל בתוך המים
כמו גשם שמתפרס
ונספג לתוך היים
מלוח וסוער ומתוק
כחל גדול
אינסופי
אני צומחת בדרך להוא שאני אוהבת
כמו נחל שמתחזק רק כשהוא מתקרב לים.

עדי תשרי

צפוי יומהלדת

הייתי רוצה לכבות את כל הקולות כמו גרות יומהלדת
זו תהיה המשאלה
שכלם יאלמו לזמן מה
הראשים הבוערים
עושים חורים בתוכי
הייתי רוצה למעך את הבהובכם בקצות אצבעותי
לשלף את גופם הדקיק והקר מהקשה שלי
וללקק בלשון חדה את 27 החורים שנשארו
לבד.

יפה שלומוביץ
מתחת לקו העני

טְלָאִים טְלָאִים
אַנִי יוֹשֶׁבֶת מוֹלֵךְ
פוֹשְׁטֵת יָד
מְקַבְּצַת מְלִים.

אַתָּה קָם
מִהֵדֵק עֲנִיבָה
זוֹקֵף צְוֹאֲרוֹן
מִשְׁלִיף מְטַבֵּעַ וְעוֹד מְטַבֵּעַ
הוֹלֵךְ וּמְשַׁלַּח בֵּי
מִבֵּט אַחֲרוֹן.

יפה שלומוביץ

נושאת ונותנת
הכל בשק על שקמי
ונוסעת.

עמירם דגני

**טבעות
(מסרון)**

חֲלֹקְתִי לַיְלָדִים טִבְעוֹת בִּיגָלָה.
שׁוֹמֵר אַחַת בְּשִׁבְלָה, וְעֵלְיָהּ
גְּבִישׁ יְהִלּוּם מְלוּחַ.

עמירם דגני

וְעַכְשָׁו שְׁלַשְׁתֶּם יְשָׁנִים

וְעַכְשָׁו שְׁלַשְׁתֶּם יְשָׁנִים בְּחֹדֶר אֶחָד –
הָאָב, הַיְלֵדָה בֵּת הַחֲמֵשׁ וְהַיְלֵד בֶּן הַשְּׁנָתַיִם וְחֻצֵי
כָּל אֶחָד עִם הַשְּׁמִיכֵי שְׁלוֹ:
הַקָּטָן, עִם בּוֹב הַסְּמֵרְטוּט שֶׁשָּׁמוּ טְרַפֵּיטוּ,
הַגְּדוֹלָה, עִם הַסּוּדֵר הַצֶּהָב הַיֵּשֵׁן שֶׁל אָבִא
(שֶׁשָּׁנָה יַעוּד לְאַחֲרוֹנָה וְאִמָּץ עַל יְדָה).
וְאָבִא, הַיְלֵלָה יֵשׁ לוֹ שְׁמִיכֵי מְשֻׁלוֹ:
חֻלְצַת הַטִּי־שִׁירֵט הַלְּבָנָה
שֶׁהַשְּׂאִירָה אָמַשׁ אֶהוֹבָתוֹ,
וּבָה רֵיחַ הַגּוֹף, הַקָּרֵם
וְזַעֲתָה הַרְּכָה.

גלעד מאירי
עלי כותרת שקופים

פֶּרַח
הַזְּמַן
שֶׁלֵנוּ
יַחַד
עָלִי
אֲדָמוֹת
נִתְלָשׁ
נְשִׁימָה
נְשִׁימָה
עַד
תָּם
אֵת
אוּ
אֲנִי

גלעד מאירי
מדַרְשׁ מַגְרֵשׁ

בְּגָד
עֶשֶׂב
אַרְבַּע
כְּנָפֹת
צִיצִיּוֹתָיו
מִתְנוֹפְפוֹת
בְּקִרְנוֹת
אוֹהָדִים
מִתְנַדְּנָדִים
בִּיצִיעַ
עֲטוּפִים
טְלִיתוֹת
אֲדָמוֹת
שְׁחָרוֹת

גלעד מאירי

מטלות

מטלות

יומי

דואות

סביבי

במבנה

וי

פריטים

במרקר

שמש

זרחני

מתנתקים

מהלהקה

צוללים

לעברי

עדי עסיס

ההנהלה
חגה מלמעלה
כמו עיט

אלי אליהו

כְּתָה

אָנִי כּוֹתֵב אֶל הַמַּעֲתִיקִים.
אֶל הַלּוֹחֲשִׁים בַּחֲשֵׁשׁ זֶה אֶל זֶה.
אֶל הַחוֹרְטִים אֶת אֶהְבֶּתֶם עַל הַשְּׁלֶחָנוֹת.
אֶל הַמֵּאֲחִירִים. אֶל אֱלֹה שְׁבוּהִים
מִבַּעַד לַחֲלוֹנוֹת. בְּשִׁבִיל אֱלֹה שְׁשׁוֹכְחִים
אֶת הַמַּחֲבָרוֹת. בְּשִׁבִיל מִי שֶׁנֶּרְדֵּם עַל מוֹשְׁבוֹ.
בְּשִׁבִיל אֱלֹה שֶׁלֹּא יוֹדְעִים אֶת הַתְּשׁוּבוֹת.
בְּשִׁבִיל זֶה שֶׁמוֹחֶקֶת אֶת מֶה שֶׁכֹּתֵבָה.
בְּשִׁבִיל אֱלֹה שֶׁתְּמִיד יוֹשְׁבִים
בְּקֶצֶה. בְּשִׁבִיל זֶה שֶׁקָּם
פְּתֹאם וַיּוֹצֵא.

אלי אליהו

בְּשַׁעֲרֵי בַּיִת הַסֶּפֶר

עוד מעט גם על גִּבְהַי יוֹטֵל יִלְקוּט הַכְּזָבִים
הַכְּבָדִים (אִישׁ לֹא חָס עַל כְּתָפָי הַיְלָדִים).
הַמְסַדְרֹנּוֹת יִהְיוּ אֲרָכִים וְסְבוּכִים וְדִלְתוֹת
הַנֶּפֶשׁ יִפְתְּחוּ וְיִסְגְּרוּ בְּלֵי הָרֶף. מִבְּטֵי הַמּוֹרִים
יִלְמְדוּ אוֹתָךְ כִּי הֵם רוֹאִים בְּךָ אֶת יְלֻדוֹתֶם
שֶׁנִּמְחָקָה מִכָּל הַסְּפָרִים. הַדְּבָרִים הַנְּכֹנִים
לְעוֹלָם לֹא יִכְתְּבוּ עַל הַלּוּחַ (מִבְּעַד לַחֲלוּנוֹת
יִסְתַּחֲרַר הָעוֹלָם כְּעֵלָה בְּרוּחַ). הַחוֹלְמִים תָּמִיד
יִשְׁבוּ בַּסְּפָסְלִים הָאֲחֵרוֹנִים. בְּהַפְּסָקוֹת תִּגְלִי
שֶׁהַחַיִּים הֵם גִּסְחָה עִם הַרְבֵּה נַעֲלָמִים.

שחר-מריו מרדכי

תהום צ'לנג'ר

בְּשֵׁעוּרֵי גְאוּמְטְרִיָּה הֵייתִי לוֹמֵד
לְקַמֵּט אֶת הַמִּצַּח כְּדֵי לְהַעֲמִיד פְּנֵי חוֹשֵׁב
בְּזִמּוֹן שֶׁהֵייתִי צוֹלֵל אֶקְסִימָה בְּאוֹקְיֵנוֹס שְׁקֵט
מִמְקִסִּיקוֹ עַד אֵי מְרִיאָנָה בְּאַרְבָּעִים דְּקוֹת
אוּ לְפָחוֹת כָּל עוֹד
הֵייתִי עוֹצֵם אֶת עֵינַי

יוסף עוזר
המכה העשירית

כִּשְׁהֵכּוּ אוֹתִי בְּתִלְמוּד תּוֹרָה הַמְסֵלָה
הִיְתָה מִכַּת חֶשֶׁךְ.
לְרַבָּנִים הָיָה אוֹר גָּדוֹל בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם
כִּשְׁהֵכָה אוֹתִי אֶחָד הַהוֹרִים.
עַל כָּל דָּלַת בְּתִלְמוּד תּוֹרָה הַמְסֵלָה יֵשׁ מְזוּזָה
וְאֱלֹהִים פָּסַח עַל לֵב כָּלֵם,
שֶׁלֹּא בָאוּ לְהוֹשִׁיט לִי יָד לְקוֹם
וְלֹא אָמְרוּ לְמַכָּה הָעֵשִׂירִית כְּלוּם
וּבְבֵית הַחֹלִים הִיְתִי כָּל הַשֶּׁבֶת
בְּזִמְנֵן שֶׁהֵם קִדְּשׁוּ עַל הַיַּיִן
שֶׁהִפְךָ לְדָם.

יובל פז

המורה

כְּשֶׁנִּסְגְּרַת הַדֵּלֶת אֶת שֵׁם לְבַד
בְּסִבּוֹ הַשְּׁלֵחָנוֹת הַמִּתְפַּתְלִים
שָׁטָה בְּנֵהָרוֹת שֶׁל אוֹתִיּוֹת וּמִסְפָּרִים
וְנִעוּרִים.

הֵם עֲפִים מֵעַל הַמְּלִים הָרוֹשְׁפוֹת
מִבִּיטִים תְּמִיד הַחוּצָה
וְחִלּוּמוֹתֵיהֶם מְזַדְהָרִים בְּשִׁמּוֹשׁ
כְּמוֹ חֲסִידוֹת בְּעוֹנַת הַנְּדִידָה.

בִּידִים נְקִיּוֹת
בְּלִי כוֹבֵעַ וּבְלֵא מְקַל קְסָמִים
הַרְקִידִי אֶת כְּסֵאוֹת הַפְּלִסְטִיק
שֶׁחֲרָרִי אֶת צְחוֹק הַיְלָדִים.

דוד בובטס

פְּחֹלֶץ הַנְּחִלְיָאֵלִי עַל שְׁלַחַן
הַמִּזְבֵּחַ לְטַבַּע
מִבְּשֵׁר אֶת בּוֹא הַסֶּתֶוּ.

מִנְפֻנְפִים זְבוּבִים
עַל אֶסְכֶּלֶת מְרִישֵׁי הַסֶּפֶסֶל
כָּרֶס וְאָדָם.

עזריאל קאופמן

עַל גְּבוּל עוֹפְרֵת נְבֻרָאִים שְׁמַיִם
הָעֵץ מֵרָאָה אֶת עֵלְוֹתוֹ
וּמִן הַתּוֹךְ הַמְרַשְׁרֵשׁ הַזֶּה
הוּא יוֹנֵק חַיּוֹת
טוֹמֵן אֶת נְסִיוָנוֹ בְּטַבְּעוֹת

עזריאל קאופמן

אָנִי תוֹהָה
לָמָּה מְמַהֵר אָנִי
לְשֵׁים יָדֵי בְּמִבְחָנֵי הָאֵשׁ
כָּאֵלוּ זֶה הָאֶפְשָׁרוֹת הַיְחִידָה
לְטַעַם הַחַיִּים
הֲרִי בְּכָף מִרְחִיק אָנִי וּבִיּוֹדְעִין
מַחוּשֵׁי הַקִּיץ הַפְּתוּחִים
וּמְרוּחוֹת הַיָּם
וּמָה שֶׁלִּפְנֵי שְׂמִשְׁתָּהּ
כְּפָרִי רְחוֹק חֲרִיף וְזֶר כְּתָמוּ
וְהַשְׁקֵט שְׂמִמָּהֵר וּמִתְכַּוֵּץ כִּנְפֵשׁ בְּחִיָּה גְדוּלָּה

שגיא אלנקוה

אני זורק אבן
והיא חוזרת אלי.
אני זורק
אבטיח על הכביש
והוא קופץ מעלה.
בעולם שלנו של נורות
ומחשבים,
שמש תלויה על חוט,
שמים הם מסדרון
גדול.
אין מקור חם ממשי.
אני נבדל.

(13.8.15)

שגיא אלנקוה

אֶפְשֶׁר לְהַכִּיל
אֲוִיר בְּבִקְבוּק,
נְשִׁימָה
אִי אֶפְשֶׁר
לְהַכִּיל
בְּסוּג שֶׁל כָּלִי.
תְּחוּשָׁה לְעֵתִים
תִּתְּכֵן בְּאִמְצָעוֹת כָּלִי
אוֹ זוּלָת, וְלְעֵתִים
לֹא.

(16.9.15)

עמיר עקיבא סגל

הדברים שלנו

הדברים שלנו הם מלים חקוקות באבן.
תקועות באבן. ימים ארפים עוברים ואין
כבר אבן ועדין יש דברים תקועים.
המלים לא עוזבות את האבן, גם עכשו
כשאין אבן, ואף אחד לא זוכר את המלים.

נח אנגלהרד

בְּסוֹף לֹא יִהְיֶה טוֹב
אֲבָל לְאַחַר הַסּוֹף
לֹא יִהְיֶה
וְזֶה מְנַחֵם
וְזֶה סוֹף טוֹב

אַקוֹנָנוֹ: ננוריאיון עם סבינה מסג

אם היה עלייך לעצב גרפיטי שירה מתכלה בטבע – היכן זה היה קורה ולמה?

הייתי כותבת באוויר מעל לשדה פרחים "אל תדרכו כבוד על פני האדמה". זו שורה מן השיר של גארי סניידר "בשביל הילדים". הרעיון שכל אחד אחראי לעצמו להשאיר מה שפחות עקבות.

איזה שיר היית משלבת בגרפיטי הזה?
הייתי מצרפת את שירי (ללא כותרת):

קָר בַּפְּסָגָה.

אֲנִי יוֹרֶדֶת דְּחוּף!

כְּלוֹמֵר חוֹזֶרֶת בְּדְרִיכָה

עַל הַפְּרָחִים שְׁכוּפְפֹתֵי ...

חָבַל שְׁלֵא עֲפֹתֵי!

הַיִּיטִי

צְרִיכָה

לְ עוֹף

הכתיבה שלך צמודת קרקע, את כותבת על המרחב ובמרחב;
ספרי על מקום אקזוטי במיוחד שבו כתבת שיר וכיצד הוא
קשור למרחב.

אני כותבת "במקום שלי בסלעים": סלע שטוח כמו שולחן מתחת לעצי אלון צעירים בחורש הטבעי הצמוד לביתי בכליל. בדרך כלל, הוא מלא שיחי קידה הנראים כמו חוטי תיל וממלאים את גופי שריטות, אבל באביב הם מתכסים פריחה צהובה ריחנית... שאפשר למות! יום אחד כתבתי תיקון לדקארט שאמר "אני חושב משמע אני קיים".

קִדָּה בְּמִלּוֹא פְּרִיחָה
מִלּוֹא הָעֵמֶק

אֲנִי מְרִיחָה
— — אֶת נִיחּוּחָהּ

מִשְׁמָע אֲנִי קִיֵּמָת.

כיצד סוד הצמצום הספרותי, הננו, בא לידי ביטוי בשירה אקופואטית בת זמננו?
יש חזרה אל ההייקו כיוון שזו הייתה שירת הטבע והעונות. מלבד זה כל הסגנון השתנה משירי טבע רומנטיים משתפכים ובלתי אמינים לשירים שמביאים את התמצית ושותלים אותה על שדה הדף בצורה שגם גוף המילים תופס מקום.

שירתך היא מחאה שקטה וחשובה נגד הרס הטבע והטבעי שבאדם; כיצד אפשר לגרום לקול הזה להישמע בעצמה בשירה המקומית והעכשווית?

אפשר לבקש מ"מכון השל לפיתוח מנהיגות סביבתית" להזמין משוררים לקורסים היוקרתיים שלהם. ואפשר לעשות מה שעושים באוניברסיטאות בארה"ב: להוציא את המשוררים לתקופות בטבע (מימים אחדים לחדשים), שינה מתחת לכיפת השמים וחשיפה לקשה ולנשגב.

בננופואטיקה 7

דבר המערכת 3

אורית מיטל

תמונה משפחתית עם שירים (מבחר ממחזור) 5

תמיר להבי-רדלמסר

ערב 8

היקו לאוגוסט 8

ראש השנה 9

סביצ'ה. היקו. 9

סוף סוף 9

נועה שקרג'י

[אני פותחת את הפה] 10

רחל פריץ

חמשה זאבים אומרים שיר על סף מות 11

שלשה שירי הדרך 14

פטר אדולפסן – מדנית: שירה חפר

הקצב גוף 17

אלוהים, ספר ועמוד 18

דן ר' סודרי

לזכרו הבוער של אדם ברוך 19

אלן גינזברג – מאנגלית: גלעד מאירי

מי 20

בְּעֶקְבוֹת יֵיטֵס 21

יְבָרְכוּ הַמְּוֹזוֹת 22

בְּגָרוֹת 23

מְרִים נִיגְרֵי־פְלִישְׁמוֹן

אָפוֹר 24

אֲשֶׁה כּוֹתֶבֶת הַיָּקוֹ 25

אֲנִיטָה וִירגִיל – מֵאֲנַגְלִית: לִיאֹר שְׁטֶרנְבֵּרַג

שְׁלֹשָׁה הַיָּקוֹ 26

דִּידוֹ (ש. דִּידוֹבְסְקִי)

[שׁוֹרֵת דְּקָלִים בְּאֵי תְנוּעָה] 27

חֹה פְנַח־סִכְהֵן

לְשֵׁהוֹת 28

סְבִינָה מִסַּג

דְּשֵׂא 30

יְחַפֶּה 30

חֹף 31

[עֵבֶר הַשְּׁלֵדָג] 31

אֲנִטָּנָה 32

יָרַח 33

נוֹף 34

מִירוֹן 34

עֲבוֹדַת יוֹמֵי 35

רְגִיעָה 35

פְּרָדֶס 36

הֶדוּ 36

- טְבַרְיָה 37
צִפְתָּ 37
38 "הַר הָאֶשֶׁר"
וְדוּי 38
אֶתָּה 39
בְּבֵית הַחֹלִים 39
הַגֶּשֶׁר 40
בְּחִלּוֹן הַצְּפוּנִי 40
רֹאשׁ פְּנֵה 41
גֵּן הַמְּנוֹר 42
עַל הַגֵּג 42
כְּנֶרֶת 43
גְּנוּסִר 44
יּוֹם כְּתִיבָה 44

ליאור שטרנברג

- הַקְּפוּד 45
מִעֵט 46
קֶצֶר 47

אריאל זינדר

- יְצַאֲתִי לְחִפְשָׁה מִהַצָּבָא 48
אָהֵהֵהֵהֵה 49
תְּהֵא 50

שי דותן

- עוֹרְבִים בְּגֵן 51
חֲרוֹת 52

תְּמוּנַת חֶרֶף 53

פְּרָחִים לְשֶׁבֶת 54

אָסִיף רַחֲמִים

55 [כְּבֹדֶת-אֹר]]

אֲבִיחֵי קִמְחֵי

56 [וּפְתָאִם הִיא אָמְרָה]]

ג'וֹן בְּטַג'מֶן – מֵאֲנַגְלִית: לִיאֹר שְׁטֵרנְבֵּרֵג

בְּבֵית תְּהַ בְּבֵאת' 57

דְּנִיאל עוֹז

58 תְּמוּרָה

59 אָתְנָן (חֶלְקֵי פּוֹאֲמָה)

אִפְרַת נְסִימוּב

61 ג'וֹאֲנָה בֵּת זֹוּנָה

סִיגֵל בְּנֵי-אִיר

62 כְּלָא

רוֹת אֲשׁוּר

63 בְּתַחֲנָה שֶׁל קוֹ 17 בְּרַחוּב בְּצִלָּל

עֲדֵי תִשְׂרִי

64 שְׂמִיָּם פְּתוּחִים

65 צְפוּי יוֹמֵה־לְדֹת

יִפֵּה שְׁלוּמוֹבִיץ

66 מְתַחַת לְקוֹ הָעֵנִי

67 [נּוֹשֵׂאת וְנוֹתֶנֶת]

עמירם דגני

טבעות (מסרון) 68
ועכשו שלשתם ישנים 69

גלעד מאירי

עלי כותרת שקופים 70
מדרש מגרש 71
משלות 72

עדי עסיס

[ההנהלה] 73

אלי אליהו

כתה 74
בשערי בית הספר 75

שחר-מריו מרדכי

תהום צ'לנג'ר 76

יוסף עוזר

המכה העשירית 77

יובל פז

המורה 78

דוד בובטס

[פחליץ הנחיליאלי על שלחן] 79
[מנפנפים זבובים] 79

עזריאל קאופמן

80 [על גבול עופרת נבראים שמים]

81 [אני תוהה]

שגיא אלנקוה

82 [אני זורק אבן]

83 [אפשר להכיל]

עמיר עקיבא סגל

84 הדברים שלנו

נח אנגלהרד

85 [בסוף לא יהיה טוב]

אקוננו: ננוריאיון עם סבינה מסג 87